

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 19. decembra 2008 *

Vo veci C-551/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) z 22. novembra 2007 a doručený Súdnemu dvoru 11. decembra 2007, ktorý súvisí s konaním:

Deniz Sahin

proti

Bundesminister für Inneres,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory A. Ó Caoimh, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca) a J. Klučka,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na to, že Súdny dvor má v súlade s článkom 104 ods. 3 prvým pododsekom svojho rokovacieho poriadku v úmysle rozhodnúť odôvodneným uznesením,

po vypočutí generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

- ¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46, a — korigendá — Ú. v. EÚ L 229, 2004, s. 35, Ú. v. EÚ L 197, 2005, s. 34 a Ú. v. EÚ L 204, 2007, s. 28 [netýkajú sa slovenského znenia], ďalej len „smernica“), článkov 18 ES a 39 ES, ako aj základného práva na rešpektovanie rodinného života.

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Sahinom, tureckým štátnym príslušníkom, a Bundesminister für Inneres (spolkové ministerstvo vnútra) vo veci odmietnutia vydania preukazu trvalého pobytu.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Podľa článku 1 smernice:

„Táto smernica stanovuje:

- a) podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie práva voľného pohybu a pobytu v rámci územia členských štátov občanmi Únie a ich rodinných príslušníkov;

- b) právo trvalého pobytu na území členských štátov pre občanov Únie a ich rodinných príslušníkov;

- c) obmedzenia zavedené pre práva uvedené v a) a b) na základe dôvodov verejnej politiky, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia.“

4 Článok 2 smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

- 1) „Občan Únie“ znamená akákoľvek osoba, ktorá má štátnu príslušnosť členského štátu;
- 2) „Rodinný príslušník“ znamená
 - a) manželský partner;
 - b) partner, s ktorým občan Únie uzavrel registrované partnerstvo na základe legislatívy členského štátu, ak legislatíva hostiteľského členského štátu považuje registrované partnerstvá za rovnocenné s manželstvom, a v súlade s podmienkami stanovenými v príslušnej legislatíve hostiteľského členského štátu;

c) priami potomkovia, ktorí sú mladší ako 21 rokov, alebo sú nezaopatrenými osobami a takéto osoby manželského partnera alebo partnera, ako je definovaný v bode b);

d) závislí priami príbuzní po vzostupnej línii a takéto osoby manželského partnera alebo partnera, ako je definovaný v bode b);

3) „Hostiteľský členský štát“ znamená členský štát, do ktorého sa občan Únie presťahuje, aby vykonal svoje právo voľného pohybu a pobytu.“

5 Článok 3 smernice stanovuje:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na všetkých občanov Únie, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v členskom štáte inom, ako je členský štát, ktorého štátnymi príslušníkmi sú, a na ich rodinných príslušníkov, ako sú definovaní v bode 2 článku 2, ktorí ich sprevádzajú, alebo sa k nim pripájajú.

2. Bez toho, aby boli dotknuté práva voľného pohybu a pobytu, ktoré dané osoby môžu mať plným právom, hostiteľský členský štát v súlade so svojou vnútroštátnou legislatívou umožní vstup a pobyt pre nasledujúce osoby:

- a) akíkoľvek iní rodinní príslušníci, bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť, ktorí nespádajú pod definíciu v bode 2 článku 2 a ktorí v krajine, z ktorej prišli, sú nezaopatrenými osobami alebo členmi domácnosti občana Únie, ktorý má základné právo pobytu, alebo ak vážne zdravotné dôvody prísne vyžadujú osobnú starostlivosť o príslušníka rodiny občanom Únie;

- b) partner, s ktorým má občan Únie trvalý vzťah riadne osvedčený.

Hostiteľský členský štát vykoná rozsiahle preskúmanie osobných okolností a zdôvodní akékoľvek odmietnutie vstupu alebo pobytu takýmto osobám.“

6 V článku 6 smernice sa uvádza:

„1. Občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia do troch mesiacov bez akýchkoľvek podmienok alebo formalít iných, ako je požiadavka vlastniť platný preukazu totožnosti alebo pas.

2. Ustanovenia odseku 1 sa uplatňujú tiež na rodinných príslušníkov, čo sa týka vlastníctva platného pasu, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu a ktorí sprevádzajú občana Únie alebo sa k nemu pripájajú.“

7 Podľa článku 7 ods. 1 a 2 smernice:

„1. Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak:

- a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte; alebo
 - b) majú dostatočné zdroje pre samých seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a ak majú komplexné krytie nemocenského poistenia v hostiteľskom členskom štáte; alebo,
 - c) — sú zapísaní na súkromnej alebo verejnej inštitúcii, akreditovanej alebo financovanej hostiteľským členským štátom na základe jeho legislatívy alebo administratívneho postupu, s hlavným cieľom absolvovať študijný kurz, vrátane odborného vzdelávania; a
- majú komplexné krytie nemocenského poistenia v hostiteľskom členskom štáte a predložili príslušnému vnútroštátnemu úradu dôkaz prostredníctvom

vyhlásenia alebo iným rovnocenným prostriedkom, podľa ich rozhodnutia, že majú dostatočné zdroje pre seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu; alebo

- d) sú rodinnými príslušníkmi, ktorí sprevádzajú alebo sa pripájajú k občanovi Únie, ktorý spĺňa podmienky uvedené v bodoch a), b) alebo c).

2. Právo pobytu stanovené v odseku 1 sa rozširuje na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, sprevádzajú alebo sa pripájajú k občanovi Únie v hostiteľskom členskom štáte, ak takýto občan Únie spĺňa podmienky uvedené v odseku 1a), b) alebo c).“

8 Článok 9 smernice znie:

„1. Členské štáty vydajú pobytový preukaz rodinným príslušníkom občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, ak plánované obdobie pobytu je dlhšie ako tri mesiace.

2. Termín podania žiadosti o pobytový preukaz nesmie byť kratší ako tri mesiace od dátumu príchodu.

3. Nesplnenie tejto požiadavky žiadať o pobytového preukazu môže viesť k tomu, že daná osoba bude podliehať primeraným a nediskriminačným sankciám.“

9 V článku 10 smernice sa uvádza:

„1. Právo pobytu rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, sa dokazuje vydaním dokladu nazvaného Pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie nie neskôr ako šesť mesiacov od dátumu predloženia žiadosti. Potvrdenie o požiadaní o pobytový preukaz sa vydáva okamžite.

2. Na účely vydania pobytového preukazu môžu členské štáty požadovať nasledujúce doklady:

a) platný pas;

b) doklad osvedčujúci existenciu rodinného vzťahu alebo registrovaného partnerstva;

c) registračné potvrdenie alebo, v prípade neexistencie registračného systému, akýkoľvek dôkaz pobytu v hostiteľskom členskom štáte občana Únie, ktorého sprevádzajú, alebo ku ktorému sa pripájajú;

- d) v prípadoch spadajúcich pod body c) a d) článku 2 ods. 2 dokumentačné dôkazy, že uvedené podmienky sú splnené;

...“

10 Článok 27 smernice v odsekoch. 1 a 2 stanovuje:

„1. S výhradou ustanovení tejto kapitoly členské štáty môžu obmedziť slobodu pohybu a pobytu občanov Únie a ich rodinných príslušníkov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť na základe dôvodov verejnej politiky, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia. Tieto dôvody sa nesmú využívať pre ekonomické účely.

2. Opatrenia prijaté z dôvodov verejnej politiky alebo verejnej bezpečnosti musia byť v súlade s zásadou úmernosti a musia vychádzať výlučne z osobného správania daného jednotlivca. Trestné činy, ku ktorým došlo v minulosti, sa samé o sebe nepovažujú za dôvody na prijatie takýchto opatrení.

Osobné správanie daného jednotlivca musí predstavovať skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti. Zdôvodnenia, ktoré sú oddelené od podrobností prípadu, alebo ktoré sa spoliehajú na aspekty všeobecnej prevencie, sú neprijateľné.“

11 Článok 35 smernice spresňuje:

„Členské štáty môžu prijať potrebné opatrenia na odmietnutie, ukončenie alebo zrušenie akéhokoľvek práva priznaného podľa tejto smernice v prípade zneužívania práv alebo podvodu, ako napríklad manželstvá z rozumu. Všetky takéto opatrenia musia byť primerané a podliehať procedurálnym ochranám stanoveným v článkoch 30 a 31.“

Vnútroštátna právna úprava

12 § 1 ods. 2 zákona o usadení sa a pobyte (Niederlassungs- und Aufenthaltsgesetz, BGBl. I, 100/2005, ďalej len „NAG“), v znení uplatniteľnom v konaní vo veci samej, stanovuje:

„Tento spolkový zákon sa nevzťahuje na cudzincov, ktorí

1. majú právo na pobyt podľa zákona o azyle z roku 2005 [Asylgesetz 2005], BGBl. I č. 100 alebo podľa predchádzajúcich ustanovení azylového práva, pokiaľ tento spolkový zákon nestanoví niečo iné.

...“

13 § 51 NAG stanovuje:

„Občania EHP, ktorí uplatnia svoje právo na voľný pohyb a zdržiavajú sa na území Rakúska dlhšie ako 3 mesiace, majú právo usadiť sa, ak:

1. sú v Rakúsku zamestnaní alebo samostatne zárobkovo činní;
2. majú dostatočné zdravotné poistenie pre seba a svojich rodinných príslušníkov a preukážu, že majú dostatočné prostriedky na zabezpečenie svojich životných nákladov, takže si nebudú musieť uplatniť počas svojho pobytu nárok na sociálnu podporu alebo
3. absolvujú výuku na právne uznanej verejnej alebo súkromnej škole alebo akreditovanom zariadení a splňajú podmienky bodu 2.“

14 § 52 tohto zákona stanovuje:

„Rodinní príslušníci občanov EHP majúcich právo voľného pohybu (§ 51), ktorí sú sami občanmi EHP, majú právo usadiť sa, ak sú:

1. manželom/manželkou;

...

a tohto občana sprevádzajú alebo sa k nemu pripájajú.“

15 V zmysle § 54 ods. 1 NAG:

„Rodinní príslušníci občanov EHP majúcich právo voľného pohybu (§ 51), ktorí nie sú občanmi EHS a spĺňajú podmienky uvedené v § 52 bode 1 až 3, majú právo usadiť sa. Na základe žiadosti im bude vydaný preukaz trvalého pobytu na dobu desiatich rokov. Žiadosť musí byť podaná najneskôr tri mesiace od usadenia sa.“

16 Podľa § 19 zákona o azyle z roku 1997 (Asylgesetz 1997, BGBl. I, 76/1997):

„1. Žiadatelia o azyl, ktorí sa nachádzajú na území Rakúska... majú právo na dočasný pobyt, s výhradou zamietnutia ich žiadosti na základe rozhodnutej veci. ...

....

3. Právo na dočasný pobyt sa žiadateľom o azyl, ktorí majú toto právo, osvedčí z úradnej moci. ...

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

¹⁷ Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že pán Sahin vstúpil na územie Rakúska 15. júna 2003 a podal tam 3. októbra 2003 žiadosť o azyl. O tejto žiadosti ešte nebolo právoplatne rozhodnuté, takže sťažovateľ má právo na dočasný pobyt v zmysle zákona o azyle z roku 1997.

¹⁸ Dňa 22. apríla 2006 sa pán Sahin zosobášil s nemeckou štátnou príslušníčkou. Podľa informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, žijú v spoločnej domácnosti prinajmenšom od 10. októbra 2003, a od 19. júla 2005 aj so spoločným dieťaťom, ktoré sa v tento deň narodilo.

¹⁹ Odvolávajúc sa na uzavreté manželstvo podal pán Sahin 29. mája 2006 žiadosť o vydanie preukazu trvalého pobytu na základe § 54 NAG. Landeshauptmann (predseda vlády spolkovej krajiny) Dolného Rakúska zamietol túto žiadosť na základe §1 ods. 2 bodu 1 NAG.

20 Bundesminister für Inneres rozhodnutím zo 14. marca 2007 zamietol odvolanie pána Sahina proti rozhodnutiu Landeshauptmann Dolné Rakúsko. Podľa Bundesminister für Inneres sa NAG, a teda ani jeho § 54 na žiadateľa neuplatní vzhľadom na jeho právo na dočasný pobyt na základe azylového práva. Okrem toho nemecká manželka pána Sahina, ktorá podľa vlastných slov „žije v Rakúsku už 3 roky“ a vykonáva tam pracovnú činnosť, uplatnila svoje právo na voľný pohyb v čase, keď už sa pána Sahin zdržiaval v Rakúsku, takže požiadavka zakotvená v § 52 poslednej vete NAG, aby rodinný príslušník sprevádzal osobu, ktorá uplatňuje právo na voľný pohyb, alebo aby sa k nej pripojil, nie je splnená. V tomto ohľade Bundesminister für Inneres odkázal aj na článok 7 ods. 2 smernice.

21 Pán Sahin podal proti rozhodnutiu Bundesminister für Inneres žalobu na Verwaltungsgerichtshof, ktorý rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Majú sa článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 2, článok 7 ods. 1 písm. d) a článok 7 ods. 2 smernice 2004/38... vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú aj na tých rodinných príslušníkov v zmysle článku 2 bodu 2 smernice, ktorí prišli do hostiteľského členského štátu (článok 2 bod 3 smernice) nezávisle od občana Únie a až tam získali postavenie rodinného príslušníka alebo začali viesť rodinný život s občanom Únie?

b) Ak je to tak, je okrem iného dôležité aj to, či sa rodinný príslušník v okamihu získania postavenia rodinného príslušníka alebo začatia rodinného života zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte legálne? Ak áno, postačuje pre legálny pobyt skutočnosť, že rodinný príslušník má právo na pobyt len na základe svojho postavenia žiadateľa o azyl?

- c) Ak z odpovedí na prvú otázku písm. a) a b) vyplýva, že smernica nepriznáva právo na pobyt rodinnému príslušníkovi, ktorý má právo zdržiavať sa v členskom štáte „len“ na základe svojho postavenia žiadateľom o azyl a ktorý prišiel do hostiteľského členského štátu nezávisle od občana Únie a až tam získal postavenie rodinného príslušníka alebo začal viesť rodinný život s občanom Únie: Je napriek uvedeným skutočnostiam možné z článku 18 ES alebo z článku 38 ES vo svetle základného práva na rešpektovanie rodinného života vyvodiť právo na pobyt v situácii, ktorá sa vyznačuje tým, že rodinný príslušník sa zdržiava v hostiteľskom členskom štáte už skoro štyri roky a je tam rok zosobášený s občanom Únie, s ktorým žije už približne tri a pol roka a s ktorým má spoločné 20-mesačné dieťa?

2. Je v rozpore s článkom 9 ods. 1 a článkom 10 ods. 1 smernice vnútroštátna úprava, podľa ktorej nemôžu rodinní príslušníci občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a ktorí majú na základe práva Spoločenstva, predovšetkým podľa článku 7 ods. 2 smernice právo na pobyt, získať pobytový preukaz („pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie“) len preto, že majú podľa zákonnej úpravy hostiteľského členského štátu týkajúcej sa azylu právo na (dočasný) pobyt v tomto štáte?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 22 V súlade s článkom 104 ods. 3 prvým pododsekom rokovacieho poriadku, ak položená prejudiciálna otázka je zhodná s otázkou, o ktorej už Súdny dvor rozhodol, alebo ak odpoveď na takúto otázku môže byť jednoznačne vyvodená z judikatúry, Súdny dvor

môže po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením, ktoré obsahuje odkaz na predchádzajúci rozsudok alebo na danú judikatúru.

- 23 Súdny dvor sa domnieva, že o takýto prípad ide v prejednávanej veci.

O prvej otázke písm. a) a b)

- 24 Vo svojej prvej otázke v rámci písmen a) a b) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 2, článok 7 ods. 1 písm. d) a článok 7 ods. 2 smernice vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú aj na rodinných príslušníkov, ktorí prišli do hostiteľského členského štátu nezávisle od občana Únie a až tam získali postavenie rodinného príslušníka alebo začali viesť rodinný život s občanom Únie. Vnútroštátny súd by okrem toho chcel vedieť, či je dôležité, aby sa rodinný príslušník v okamihu získania postavenia rodinného príslušníka alebo začatia rodinného života zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte legálne, a ak áno, či na splnenie podmienky legálneho pobytu stačí, ak má rodinný príslušník právo na pobyt len na základe svojho postavenia žiadateľa o azyl.
- 25 Článok 3 ods. 1 smernice stanovuje, že smernica sa vzťahuje na všetkých občanov Únie, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v inom členskom štáte, než v tom, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, a na ich rodinných príslušníkov, ako sú definovaní v článku 2 bode 2, ktorí ich sprevádzajú alebo sa k nim pripájajú.

- 26 Články 6 a 7 smernice, z ktorých prvý sa týka práva na pobyt nie dlhší ako tri mesiace a druhý práva na pobyt dlhší ako tri mesiace, tiež vyžadujú, aby rodinní príslušníci občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu, „sprevádzali“ tohto občana, alebo aby sa k nemu „pripojili“ v hostiteľskom členskom štáte, aby tam mali právo na pobyt.
- 27 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. júla 2008, *Metock a i.* (C-127/08, Zb. s. I-6241, body 87 a 88) Súdny dvor rozhodol, že na to, aby rodinní príslušníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích krajín, mohli požívať práva zakotvené v smernici, žiadne z týchto ustanovení nevyžaduje, aby mal občan Únie založenú rodinu už v čase, keď sa premiestňuje do hostiteľského členského štátu, a že tým, že normotvorca Spoločenstva stanovil, že rodinní príslušníci občana Únie sa k nemu môžu pripojiť v hostiteľskom členskom štáte, naopak pripustil možnosť, že si občan Únie založí rodinu až po tom, ako uplatnil svoje právo voľného pohybu.
- 28 Navyše, v bode 93 uvedeného rozsudku Súdny dvor rozhodol, že pojmy „rodinní príslušníci [občana Únie], ktorí [ho] sprevádzajú“ uvedené v článku 3 ods. 1 smernice sa týkajú rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí s ním vstúpili na územie hostiteľského členského štátu, a zároveň rodinných príslušníkov, ktorí sa s ním v tomto členskom štáte zdržiavajú, bez ohľadu na to, či v tomto druhom prípade štátni príslušníci tretích krajín vstúpili na územie uvedeného členského štátu skôr alebo neskôr ako občan Únie a predtým, ako sa stali jeho rodinnými príslušníkmi, alebo až neskôr.
- 29 V bode 95 už citovaného rozsudku *Metock a i.*, Súdny dvor upresnil, že akonáhle štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana Únie, vyplýva zo smernice 2004/38 právo na vstup a pobyt v hostiteľskom členskom štáte, tento štát môže toto právo obmedziť len vtedy, ak dodrží články 27 a 35 tejto smernice.

- 30 Z bodu 96 toho istého rozsudku vyplýva, že dodržiavanie uvedeného článku 27 je povinné najmä vtedy, ak členský štát zamýšľa sankcionovať štátneho príslušníka tretej krajiny za to, že predtým, ako sa stal rodinným príslušníkom občana Únie, vstúpil na jeho územie alebo sa na ňom zdržiaval v rozpore s vnútroštátnymi predpismi v oblasti prisťahovalectva.
- 31 Je zjavné, že voči takej osobe, ako je pán Sahin, ktorý pred získaním postavenia rodinného príslušníka občana Únie mal povolenie dočasne sa zdržiavať na území členského štátu na základe legislatívy tohto členského štátu až do vydania rozhodnutia o jeho žiadosti o azyl, nemôže byť uplatnený článok 27 smernice len z tohto jediného dôvodu.
- 32 Ako Súdny dvor rozhodol v bode 99 už citovaného rozsudku Metock a i., na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je manželom/manželkou občana Únie zdržiavajúceho sa v členskom štáte, ktorého nie je štátnym príslušníkom, a ktorý tohto občana Únie sprevádza alebo sa k nemu pripája, sa vzťahujú ustanovenia uvedenej smernice bez ohľadu na miesto a dátum uzavretia ich manželstva, ako aj na spôsob, akým tento štátny príslušník tretej krajiny vstúpil na územie hostiteľského členského štátu.
- 33 Vo svetle uvedených úvah je na prvú otázku písm. a) a b) potrebné odpovedať tak, že článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 2, článok 7 ods. 1 písm. d) a článok 7 ods. 2 smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú aj na rodinných príslušníkov, ktorí prišli do hostiteľského členského štátu nezávisle od občana Únie a až tam získali postavenie rodinného príslušníka alebo začali viesť rodinný život s občanom Únie. V tomto ohľade nie je dôležité, že sa rodinný príslušník v okamihu získania postavenia rodinného príslušníka alebo začatia rodinného života dočasne zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte na základe zákonnej úpravy tohto štátu týkajúcej sa azylu.

O prvej otázke písm. c)

- 34 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku písm. a) a b) nie je potrebné odpovedať na prvú otázku písm. c). Táto otázka bola položená len pre prípad, že by sa smernica vykladala tak, že nepriznáva právo pobytu rodinnému príslušníkovi, ktorý sa nachádza v takej situácii ako žalobca vo veci samej.

O druhej otázke

- 35 Ako bolo zdôraznené v bode 32 tohto uznesenia, Súdny dvor v bode 99 už citovaného rozsudku Metock a i. rozhodol, že na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je manželom/manželkou občana Únie zdržiavajúceho sa v členskom štáte, ktorého nie je štátnym príslušníkom, a ktorý tohto občana Únie sprevádza alebo sa k nemu pripája, sa vzťahujú ustanovenia uvedenej smernice.
- 36 Ako vyplýva z odpovede na prvú otázku písm. a) a b), osoba, ktorá sa nachádza v situácii pána Sahina, má právo na pobyt na základe článku 7 ods. 2 smernice.
- 37 Z článku 9 ods. 1 a článku 10 ods. 1 smernice vyplýva, že pobytový preukaz potvrdzuje právo rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nemajú štátnu príslušnosť niektorého členského štátu, na pobyt v členskom štáte dlhší ako tri mesiace.

38 Článok 10 ods. 2 smernice taxatívne vymenúva dokumenty, ktorých predloženie môže od príslušníkov tretích krajín, rodinných príslušníkov občana Únie, vyžadovať hostiteľský členský štát na vydanie pobytového (pozri najmä rozsudok Metock a i., už citovaný, bod 53).

39 Odoprieť osobe, ktorá sa nachádza v situácii pána Sahina, pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie z jediného dôvodu, že žiadateľ má len dočasne právo zdržiavať sa v danom štáte na základe azylového práva hostiteľského členského štátu, by znamenalo doplniť podmienky, ktoré sú taxatívne vymenované v článku 10 ods. 2 smernice, o ďalšiu dodatočnú podmienku.

40 Za týchto podmienok je na druhú otázku potrebné odpovedať, že článok 9 ods. 1 a článok 10 smernice nepripúšťajú takú vnútroštátnu právnu úpravu, podľa ktorej rodinní príslušníci občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu a ktorí majú na základe práva Spoločenstva, predovšetkým podľa článku 7 ods. 2 smernice, právo na pobyt, nemôžu získať pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie len preto, že majú podľa zákonnej úpravy hostiteľského členského štátu týkajúcej sa azylu právo na dočasný pobyt v tomto štáte.

O trovách

41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

1. Článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 2, článok 7 ods. 1 písm. d) a článok 7 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, sa majú vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú aj na rodinných príslušníkov, ktorí prišli do hostiteľského členského štátu nezávisle od občana Únie a až tam získali postavenie rodinného príslušníka alebo začali viesť rodinný život s občanom Únie. V tomto ohľade nie je dôležité, že sa rodinný príslušník v okamihu získania postavenia rodinného príslušníka alebo založenia rodinného vzťahu dočasne zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte na základe zákonnej úpravy tohto štátu týkajúcej sa azylu.

2. Článok 9 ods. 1 a článok 10 smernice 2004/38 nepripúšťajú takú vnútroštátnu právnu úpravu, podľa ktorej rodinní príslušníci občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu a ktorí majú na základe práva Spoločenstva, predovšetkým podľa článku 7 ods. 2 smernice, právo na pobyt, nemôžu získať pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie len preto, že majú podľa zákonnej úpravy hostiteľského členského štátu týkajúcej sa azylu právo na dočasný pobyt v tomto štáte.

Podpisy